

Programa de supervisió.

PRESENTACIÓ

La supervisió ens obre a dues mirades complementàries i igualment necessàries. Les podrien anomenar com a “intravisió” i “supravisió”.

INTRAVISSIÓ

Com a professionals de l’acompanyament de processos humans no existeix una eina o maquinària que ens ajudi a portar a terme el treball. Com a procés fonamentalment relacional que és, els components del dit procés són: la persona o grup atesos, el/la professional i la relació que s’estableix entre ells.

I què fa que aquesta relació sigui útil per a impulsar i acompanyar un procés de canvi?

La resposta és que, igual que una relació carencial i danyosa amb les figures parentals ens ha dificultat el nostre desenvolupament i ens ha emmalaltit, és justament una relació sana i que reuneixi les qualitats que van necessitar per a desenvolupar-nos plenament, la que sana.

I aquesta és la funció del professional a l’enfocament relacional, la de crear aquest tipus i qualitat de relació. Això només és possible en la mida que aquest-a professional tingui consciència i hagi pogut sanar les seves ferides i carències en un grau suficient i hagi pogut madurar i desenvolupar-se el més plenament possible.

Els terapeutes som éssers humans.

Tenim dies bons i dies dolents. Ens passen coses, aquestes coses ens afecten i, a vegades, això es reflecteix en la nostra percepció, la nostra atenció, la intensitat i claredat de la nostra consciència, la nostra serenitat i compromís, la nostra paciència.

En la nostra vida ens han passat coses. A vegades coses molt doloroses, coses terribles. I aquestes coses, a vegades les hem pogut atendre i sanar totalment o en cert grau i en ocasions, no.

I pot ser que quan estem centrats, serens, atents, aquestes coses no interfereixin. Però també en alguns moments en la nostra presència s’obren esquerdes per les quals se’ns escapa el dolor, la ràbia, la por, la desconfiança, la desesperança, i totes les nostres necessitats no cobertes. Això contamina la nostra manera d’estar i la relació que creem amb la persona a la qual atenem; i dona pas als importantíssims fenòmens de la transferència i la contratransferència.

És des d’aquí que podem ajudar, però també podem no ajudar i fins i tot podem danyar.

Una formació adequada, haver realitzat el nostre procés terapèutic i, molt especialment, la supervisió des de la mirada posada en nosaltres mateixos i el tipus de relacions que establim, són els mitjans que tenim per a minimitzar els riscos i potenciar-nos com a eina útil i efectiva.

La mirada des de la “intravisió” s’ocupa d’atendre els aspectes relacionals, vinculars i transferencials de manera que la nostra intervenció, no sigui contaminada per aspectes personals no resolts, fent possible que estiguem al servei del procés i l’acompanyament de la persona atesa en la seva sanació i desenvolupament.

SUPRAVISIÓ

És una mirada “a vista d’ocell”, amb perspectiva. La mirada des de la qual podem abastar tots els elements implicats en la nostra intervenció. Identificar el punt d’inici i la direcció cap al punt d’arribada; el procés a seguir i les diferents etapes que anem transitant; i anar descobrint i impulsant el camí únic i específic que cada persona necessita fer a partir de la situació de la qual parteix. És una mirada que coneix els indicadors que informen de l’avanç -o no- del procés i del seu grau de profunditat. Ens dona a la vegada el mapa de la nostra intervenció i la capacitat de reconèixer els elements del “territori” dels quals el mapa és un esquema orientador.

L’instrument bàsic que ens ajuda a desenvolupar aquesta mirada, és l’anàlisi de casos, recolzat en un altre instrument essencial: el diari o registre de sessions. Tot això ens permet fer un seguiment i avaluació rigorós del nostre treball i ens aporta l’estructura a partir de la qual podem desenvolupar la nostra intuïció i creativitat en la intervenció.

La “supravisó” té una importància cabdal perquè és la que propicia l’element essencial a partir del qual anem transformant la pràctica quotidiana en experiència professional, fins a arribar, idealment, al mestratge: La construcció del coneixement professional.

L’aprenentatge significatiu

Ens parla, no sols d’acumulació d’informació conceptual, sinó de transformació de la persona íntegrament a través de la seva implicació en la pròpia experiència i la posterior reflexió sobre la mateixa. Aquest procés es duu a terme involucrant tant el nivell cognitiu -des del pensament lògic com des del pensament analògic-, com l’emoció, el cos i l’acció. Dona pas a una revisió i transformació dels coneixements conceptuals i, més important, dels significats atribuïts a aquests conceptes; la revisió de les actituds, creences i valors i la transformació de les accions del professional en conscients, proactives i reflexives.

La supervisió constitueix el lloc privilegiat per a la consecució de l’“aprenentatge significatiu” i la construcció del coneixement professional.

Carmen Vázquez

Inici: novembre 2024

CENTRE CERCLE VITAL. SARRIÀ DE TER (GIRONA)

Portes Obertes 2024. 12-14 de setembre